

שמור על הנדר הגדול

מאת זן מאסטר סונג סאן

במהלך ביקורו באירופה באביב האחרון, זן מאסטר סונג סאן העביר שיחת על קונג אן אחרי כל תרגול בוקר. להלן חלק מהשיחה שהעביר בלונדון: הארה זה שם. השם הזה הוא רק לשם הלמידה. במקור אין שום הארה. במילא כל אחד כבר מואר כל יום. שותים קפה – הארת קפה; הולכים – הארת הליכה; צופים בטלוויזיה – הארת צפיה בטלוויזיה; נוהגים ברכב – הארת נהיגה ברכב, מרגע לרגע, רק הארה הארה הארה. הארה זה אומר מיינד צלול, אין נושא ואין נשוא, אין בפנים או בחוץ. בפנים ובחוץ נהיה אחד. כשאתה אחד, מה אתה רוצה? זה הכל! וזה מספיק!

מרגע לרגע שמור על מיינד צלול, מרגע לרגע קבל הארה. זה לא משהו מיוחד. אם אתה חושב שזה מיוחד, אם אתה חושב יש הארה ויש אי-הארה, אתה לא יכול לקבל הארה. חשיבה כזו יוצרת הפרדה בין הארה ואי-הארה, והופכת את ההארה למשהו מיוחד. אז שום הארה. בסוטר הלב נאמר, "אין השגה ואין דבר להשיג." אין שום הארה להשיג. אין כלום. כלום זה גם לא מדויק. כשאתה שותה, רק שתה. כאשר אתה עייף, רק שן. אם מישו רעב, תן לו אוכל. זה הכל, זה מאד פשוט.

כולם מבינים יותר מדי, אז הם לא פשוטים. לא להיות פשוטים אומר שהם רוצים הארה, הם ממציאים משהו. אם אתה רוצה הארה, גם אם תקדיש את כל חיך לתרגול, לא תוכל לזכות בזה. אפילו אם תבלה זמן אינסופי בישיבת זן, לא תוכל לזכות בהארה. לכן אנחנו אומרים, הנח להכל. אבל הרבה אנשים רוצים משהו. לרצות משהו בא מתוך הקרמה שלנו. לכל אחד יש קרמה. כשקרמה מופיעה, אתה מאבד את המיינד הצלול. כשקרמה מופיעה, אתה מאבד את עצמך. מיינד כזה אינו צלול.

לפני זמן רב היו נזירים ותלמידים גדולים בעלי הבנה רחבה. הם הבינו את כל הפילוסופיות – טאוואיזם, קונפוציאניזם, בודהיזם. הם הבינו, ואף ידעו לעכל את כל התורות האלו. אם אתה מבין ומעכל את כל ההבנות והידע, אז המיינד שלך מאד פשוט. אבל אם אתה מבין הרבה דברים, קורא הרבה ספרים, מדבר הרבה, חווה הרבה, אבל אינך יכול לעכל את כל זה, אז אינך יכול להשיג את הדברים שלך. יש לך דברים רבים אך הם שייכים לאחרים. מיינד כזה הוא מאד מסובך. מיינד כזה לא יכול להחליט. זה אומר שהמיינד שלך שולט עליך. אם תכניס רעיונות אחרים לראש שלך, אתה חייב לעכל אותם. רק ככה הם יהיו שלך. זה מאד חשוב. אז תלמידים מלפני שנים רבות הכניסו הכל פנימה ועיכלו את זה במאה אחוז. אבל המיינד שלהם היה כלום. זה כמו מחשב. מחשב יכול לעשות הרבה פעולות, אבל כשהמחשב נח, הוא כלום! לחץ על כפתור – קליק, קליק, התשובה מופיע. מאד פשוט. אז הכנס הכל אל תוך הראש שלך, ואז עכל את זה, ככה אתה יכול לבחור במדויק את הדבר שבו אתה רוצה להשתמש בכל רגע ורגע. ככה מופיע התשובה.

התלמידים מלפני שנים רבות והזן מאסטרים הגדולים, ההבנה, והפעולה, תמיד הופכים לאחד. אבל אנשים לא יכולים לעכל, אז ההבנה הולכת לכיוון אחד, והפעולות שהם עושים לכיוון אחר.

יום אחד מנג-גונג סונג, המורה-סבא שלי, ביקר את קיונג-הו סונג, המורה שלו. זה היה יום ההולדת של קיונג-הו סונג, אז מנג-גונג סונג הביא עימו קצת בשר, שתיה חריפה ועוגות אורז. קיונג-הו סונג שמח מאד לראות את מנג-גונג סונג.

"אתה כל כך עסוק, איך מצאת זמן לבוא?"

מנג-גונג סונג השיב, "לא, לא, מאסטר, אינני עסוק. זה יום ההולדת שלך, אז אני מבקר אותך. כבר יש לך הכל, אז אני רק מביא לך את האוכל הזה." הוא הוציא את הבשר, האלכוהול ועוגות האורז. קיונג-הו אמר, "וואו, נהדר! מאיפה השגת את כל זה?" מנג-גונג השיב, "בימים אלו אין לי שום מעצורים. אם

מישהו נותן לי יין, אני שותה. אם לא נותנים לי, אינני שותה. אם מישהו נותן לי בשר, אני אוכל. בשר ואורז הם אותו דבר בשבילי. אם לא נותנים לי, אני לא אוכל. אם יש עוגות אורז, אני אוכל עוגיות אורז. זה הסגנון של המיינד. קיונג-הו סונים אמר, "וואוו, מנג-גונג סונים, אתה נפלא. אבל זה לא הסגנון של המיינד שלי."

"ממממ? מה הסגנון שלך?"

"אני לא יכול להשיג חופש. נניח שאני רוצה משהו. נניח שאני רוצה שום, ובמנזר אין שום, אז אני הולך לעיר הקרובה, קונה קצת שום, שותל אותובאדמה, הוא גדל ומניב הרבה שום, אז אני אוכל אותו." בזמן שמנג-גונג שמע את זה, המיינד שלו צלצל "בונג!" "זן מאסטר, " הוא אמר, "אני מצטער. לפני כן לא הבנתי. עכשיו אני מבין." המיינד של מנג-גונג סונים היה במקור מואר. הדברים שאמר קיונג-הו סונים היו הארה סופית. בהארה מקורית, שום דבר לא יכול לעצור אותך. לראות את הדברים כמו שהם זו האמת; לשמוע את הדברים כמו שהם זו האמת; הכל הוא כמו שהוא וזו האמת. אז אין שום מכשול, שום מעצור. הכל בסדר. לתרגל זה בסדר, לא לתרגל זה בסדר.

זה כבר אחרי הנקודה הבסיסית. כשמבינים את הנקודה הבסיסית זה הארה ראשונה; הדברים כמו שהם זה הארה מקורית. הארה סופית זה אומר - לא רק בשבילי. אני רוצה משהו, בשביל כל האנשים. זה אומר, עליך לשמור על הנדר הגדול. עליך ללכת ישר. לא לבדוק את עצמך. אם אתה אומר, "משהו בא, אני אוכל; שום דבר לא בא, אני לא אוכל", אין שום נדר בזה, אין שום בודהיסטווה, שום אהבה גדולה, שום חמלה. משהו בא זה בסדר, משהו הולך זה בסדר, לסבול זה בסדר. מיינד בסגנון כזה הוא לא טוב. אתה חייב ללכת ישר, לתרגל הרבה עבור כל האנשים. זה לימוד נכון. אז מנג-גונג סונים הבין מיד: "אה, אני מצטער."

אם כך, אני מקווה שאתם רק תלכו ישר, לא יודעים, תרגלו הרבה בשביל אנשים אחרים, השיגו הארה, אהבה גדולה, חמלה גדולה, והדרך הגדולה של הבודהיסטווה, ועיזרו לכל בני האדם לצאת מהסבל. תודה רבה.

– Translated by Neta Sadot

This article copyright © 2009 Kwan Um School of Zen